

Gruodžio 8 d.

Kun. Liudvikas L.

Švč. Mergelės Marijos Nekaltasis Prasidėjimas – Dievo malonės pergalė

1854 m. gruodžio 8 d. palaimintasis popiežius Pijus IX iškilmingai (*ex cathedra*) paskelbė Švč. Mergelės Marijos Nekaltojo Prasidėjimo dogmą. Tai reiškia, jog aukščiausiasis Bažnyčios autoritetas minėtąją tiesą patvirtino kaip Dievo apreikštą ir įpareigojančią visų katalikų sąžines. Dogmos paskelbimo dokumente – bulėje *Ineffabilis Deus* atrandame tokius žodžius: *Švenčiausioji Mergelė Marija nuo pirmos prasidėjimo akimirkos ypatinga Visagalio Dievo malone ir privilegija dėl žmonijos Atpirkėjo Jėzaus Kristaus nuopelnų buvo apsaugota nuo gimtosios nuodėmės ir nė kiek jos nesutepta.*

Kaip matome – ši Dievo Motinos privilegija – t. y. tas ypatingo šventumo spindesys, kuriuo Marija buvo apdovanojama nuo pirmosios prasidėjimo akimirkos, atsirado grynai iš Kristaus – Ji buvo dėl savo Sūnaus nuopelnų kilniausiu būdu atpirkta.

Ikonografijoje Marija Nekaltai Pradėtoji dažnai vaizduojama užmynusi žalčio galvą, t. y. kaip triumfuojanti prieš blogį, prieš nuodėmę. Iš tiesų, minėtieji paveikslai mums liudija gilią teologinę tiesą, jog Nekaltasis Prasidėjimas – tai Dievo malonės triumfas, pergalė prieš nuodėmę (visų pirma prieš gimtąją nuodėmę ir dėl to prieš visas kitas nuodėmes). Pasaulinio garso mariologas Rene Laurentin teigia: svarstydami apie Nekaltąjį Prasidėjimą, visų pirma turime pabrėžti, jog šiuo atveju viskas gaunama dovanai iš Dievo pusės. Juk Mergelė Marija yra apdovanojama ypatinga privilegija dar neatlikusi jokio nuopelningo veiksmo. Taip pat turime pabrėžti, jog Nekaltasis Prasidėjimas yra Dievo malonės slėpinys – tai yra dieviškosios meilės slėpinys, o dieviškoji meilė priešingai nei žmogiška, nepriklauso nuo savo objekto, bet jį kuria. Tokiu būdu nuodėmės suteptame pasaulyje Dievas sukuria naują žmogų, išsiskiriantį iš kitų – tokį, kuriame Jis galės apsigyventi, visiškai nesikompromituodamas su nuodėme. Tas naujasis žmogus – Švč. Mergelė Marija. O jos Nekaltasis Prasidėjimas – Dievo malonės pergalė prieš nuodėmę.

Tokiu atveju, kyla klausimas, ar, būdami tikrai pamaldūs Švč. Mergelei Marijai, galime tikėtis, jog Dievo

malonė anksčiau ar vėliau triumfuos mūsų asmenyse? Atsakymas aiškus ir paprastas – taip. Dvasingumo istorija liudija, jog daugelis turėjusių ypatingą pamaldumą Švč. Mergelei Marijai pasiekė stebėtinų šventumo aukštumų. Pavyzdžiu gali būti pop. Jonas Paulius II, kurio diena prasidėdavo nuo rožinio maldos ir kurio mėgstamiausia malda buvo rožinis; kitas pavyzdys būtų tėvas Pijus iš Pietrelčinos – yra teigiama, jog buvo pasižadėjęs kasdien sukalbėti visą rožinį ne mažiau kaip penkis kartus. Jis dažnai sakė: „Eikite pas Švenčiausiąją Mergelę, padarykite, kad ją visi mylėtų. Visada kalbėkite rožinį. Kalbėkite jį gerai. Kalbėkite jį taip dažnai, kiek tik tai galite“. Šv. Chose Marija Escriva – jo įkurtame judėjime *Opus Dei* svarbią vietą užima pasiaukojimas Švč. Mergelei Marijai ir rožinio malda. Lietuvoje taip pat turime įvairių pavyzdžių – šv. Kazimieras, pal. Jurgis Matulaitis, kard. Vincentas Sladkevičius (amžininkai teigia, jog be privalomų brevijoriaus maldų jis sukalbėdavęs visas tris rožinio dalis). Be abejo ši sąrašą galima būtų tęsti ir tęsti, ko gero nerastume nė vieno šventojo, kuris nebūtų pamaldus Švč. Mergelei Marijai.

Įdomu pastebėti, jog popiežiai – Pijus IX, Leonas XIII, Pijus X, Pijus XI, Pijus XII – karštai kvietė žmones prie rožinio maldos. Yra teigiama, jog epocha nuo Pijaus IX iki Pijaus XII buvo išskirtinai *marijinė*, šioje epochoje buvo choraliai šlovinama Švč. Mergelė Marija. Matome nuostabius rezultatus – Pijus X tapo šventuoju, Pijus IX – palaimintuoju, ne taip seniai buvo patvirtintos Pijaus XII herojiškos dorybės. Ar tai nėra Dievo malonės pergalė?

Manau, šios išskilmės proga tiktų prisiminti nors dalies šventųjų mintis apie pamaldumą Švč. Mergelei Marijai. Tos mintys, nors ir nėra tiesiogiai susijusios su Nekaltojo Prasidėjimo Iškilme, yra kupinos optimizmo ir liudija apie Dievo malonės pergalę.

„Vienas *Sveika Marija* yra vertas daugiau nei visas pasaulis“ (šv. Alfonsas Marija Liguori).

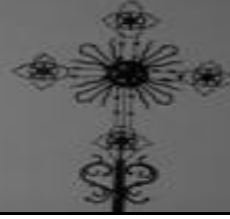
„*Sveika Marija* – dangiška rasa, permerkianti žemę, t. y. sielą, kad ji savo laiku duotų vaisių. Siela, kuri nėra drėkinama šios maldos – tos dangiškosios rasos – tokia siela neatneša vaisiaus, želdo tik erškėčius ir usnis ir yra netoli pasmerkimo“ (šv. Liudvikas Montfortietis).

Pabaigai norėčiau pasakyti, jog paskelbus Nekaltojo Prasidėjimo dogmą, suklestėjo tiek mariologijos mokslas, tiek *marijinis* pamaldumas. Dogmos paskelbimas tapo pradžia naujosios epochos, kurią pagrįstai galime vadinti *marijine* (ji buvo iki Pijaus XII mirties).

Tegul šios Išskilmės šventimas, šios nuostabios tiesos prisiminimas ir šiais laikais duoda bent kiek panašių vaisių.

Be gimtosios nuodėmės pradėtoji Marija, melski už mus, kurie šaukiamės tavo pagalbos!

Graikų Apeigų Katalikai

br. Terentij T., V k.

„Jūsų popiežius atrodo lygiai taip, kaip ir mūsų“

Praeitame „Teesie“ numeryje gvildenome Graikų apeigų katalikų Bažnyčios pavadinimus. Kadangi Graikų apeigų katalikų Bažnyčia – tai daugiaspalvės skirtingų Rytų katalikų Bažnyčių mozaikos dalis, kuri yra dar didesnio paveikslo – Romos Katalikų Bažnyčios – dalis, šiame numeryje pažvelgsime į graikų apeigų katalikus platesnėje perspektyvoje, tai yra kitų Rytų katalikų Bažnyčių kontekste. Tokiu būdu bus aiškesnė Graikų apeigų katalikų Bažnyčios vieta visuotinėje Bažnyčioje, o taip pat išryškės ir kai kurie svarbūs pirmosios broožai.

Pradėti šį straipsnį ketiname nuo išgalvoto, o gal ir tikro, nutikimo. Viename Šiaurės Amerikos graikų apeigų katalikų vienuolyne viena garbingo amžiaus lotynų apeigų katalikė, pamačiusi ant sienos kabantį Jono Pauliaus II portretą, nustebusi pasakė: „Jūsų popiežius atrodo lygiai taip, kaip ir mūsų“. Vienuoliams teko viešniai ilgai aiškinti, kad popiežiai ne

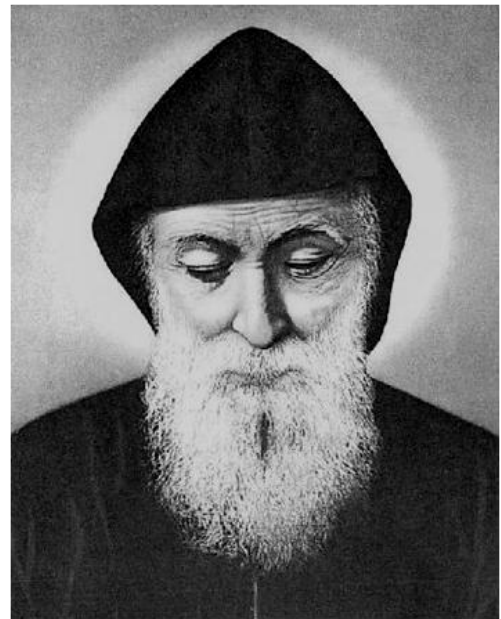

Fot. Rytų katalikų Bažnyčių patriarchai ir vadovai per 2010 m. Romoje vykusį Vyskupų Sinodą Artimiesiems Rytams.

tik panašūs, bet kad popiežius yra vienas ir Vakarų, ir Rytų katalikams.

Trokšdami praplėsti savo žinias, susipažinkime artimiau su Rytų Katalikų Bažnyčiomis. Taigi, *Rytų katalikų Bažnyčios* – Romos Imperijos rytinėje dalyje susiformavusios ir savo seną teologinį, liturginį ir juridinį palikimą išlaikiusios Katalikų Bažnyčios, kurios yra vienybėje su Romos vyskupu.

Rytų Katalikų Bažnyčioms priklauso 22 skirtingos Bažnyčios, kurių bendras tikinčiųjų skaičius siekia apie 17 milijonų. Šios Bažnyčios skiriasi savo dydžiu (pvz. Indijos Sirų malabarų Bažnyčia priklauso 4 mln. 800 tūkst., o Bulgarijos bizantinių apeigų katalikų Bažnyčia – 10 tūkst. tikinčiųjų). Rytų Katalikų Bažnyčių ribos dėl tikinčiųjų emigracijos jau seniai nebesutampa su senovine šioms Bažnyčioms būdinga dislokacija ir šiandien apima beveik visą pasaulį

Fot. Šv. Šarbel (1828-1898) – vienas iš labiausiai gerbiamų Maronitų Bažnyčios šventųjų.

(todėl, pavadinimas *Rytų Katalikų Bažnyčios* yra daugiau istorinis, negu geografinis).

Tradiciškai manoma, kad Rytų Katalikų Bažnyčios atsirado unijos su Romos Katalikų Bažnyčia dėka. Tačiau kai kurios Rytų Katalikų Bažnyčios visada buvo vienybėje su Petro įpėdiniu – pavyzdžiui, Maronitų ir Italų Albanų Bažnyčios. Visos kitos Rytų Katalikų Bažnyčios turi „seses dvynes“ – tai yra turinčias tokias pačias tradicijas Rytų nekatalikų Bažnyčias (pvz., Ukrainos graikų apeigų katalikų Bažnyčia – Ukrainos Stačiatikių Bažnyčios ir pan.). II Vatikano Susirinkimas čia išvelgė didelį ekumeninį potencialą.

Rytų Katalikų Bažnyčių liturgijos yra labai skirtingos ir priklauso penkioms skirtingoms pagrindinėms liturginėms grupėms: Aleksandrijos, Antiochijos, armėnų, chaldėjų ir bizantinei. Pastarajai liturginei tradicijai priklauso net 14-ka skirtingų įsikultūrinimo procese atsiradusių tautinių bizantinių apeigų atmainų (pvz.: baltarusų, ukrainiečių, slovakų, graikų ir kt.), pagal kurias meldžiasi 14-ka atitinkamų tautinių Bažnyčių (pvz., Baltarusijos graikų apeigų katalikų Bažnyčia, Ukrainos graikų apeigų katalikų Bažnyčia ir kt.). Todėl galima kalbėti apie skirtingus skirtingų Rytų Katalikų Bažnyčių dvasingumus ar liturgijas, o ne apie kažkokį vieną, bendrą visoms Rytų Katalikų Bažnyčioms dvasingumą ar liturgiją – posakis *Rytų Katalikų Bažnyčios (ių) dvasingumas (ar liturgija)* būtų tolygus posakiui *Vakarų Europos kalba*.

Fot. Chaldėjų katalikų bažnyčia Alepo mieste (Sirija).

Fot. Slovakijos graikų apeigų katalikų Bažnyčia. Naujos bažnyčios konsekracija

Rytų Katalikų Bažnyčios turi skirtingus juridinius statusus: nuo daugiau savarankiškų patriarchiškų Bažnyčių (pvz. melkitų, maronitų, koptų ir kt.) iki mažiau autonominių – Didžiųjų Arkivyskupų (pvz. Ukrainos graikų apeigų katalikų Bažnyčia), metropolitų (pvz., Slovakijos graikų apeigų katalikų Bažnyčia) ar vyskupų (pvz., Kroatijos graikų apeigų katalikų Bažnyčia) vadovaujamų Bažnyčių. Bažnyčiai „subrendus“ galima siekti didesnio savarankiškumo laipsnio (pvz., 1992 m. Sirų malabarų Bažnyčia popiežiaus Jono Pauliaus II buvo pakelta iki Didžiosios Arkivyskupijos statuso, o Ukrainos graikų apeigų katalikų Bažnyčia jau nuo II Vatikano Susirinkimo viltingai

laukia patriarchato statuso pripažinimo).

Visoms Rytų Katalikų Bažnyčioms galioja *Rytų Bažnyčių kanonų kodeksas (Codex Canonum Ecclesiarum Orientalium)*, paskelbtasis 1990-iais metais, tiesa, atsižvelgiant į Bažnyčių skirtingumą, reglamentuojantis tik svarbiausius dalykus, nemaža erdvės palikdamas kiekvienos Bažnyčios partikuliarinei (tai yra atskiros Bažnyčios sukurtai ir tik jai galiojančiai) teisei.

Beveik visų Rytų Katalikų Bažnyčių kunigai (bet ne vyskupai) turi teisę sukurti šeimą. Kitame *Teesie* numeryje ketiname išsamiau aptarti Graikų apeigų katalikų Bažnyčias, kurios susijusios su Lietuvos istorija.

Fot. Etiopijos Rytų katalikų Bažnyčia. Vaikai Mišių metu.

Menas ir poezija

*Vilniaus Šventojo Juozapo
kunigų seminarijoje
ir Bažnytinio paveldo
muziejuje –
kun. Stasio Žilio tapybos
darbų paroda*

P. Irena A.

Katalikų bažnyčiose deramą vietą rado visos pagrindinės meno rūšys. Todėl mūsų visiškai nestebina, kad dvasinio luomo žmonės supranta ir myli meną, žino pagrindines liturgines nuostatas šiuo klausimu. Tačiau didesnė išimtis – kunigas menininkas: tapytojas, poetas, muzikantas ar kompozitorius. Bet tokių kunigų, pasirodo, esama. Norime Jus pakviesti susipažinti su iškilais kunigo prelato Stasio Žilio gyvenimu ir kūryba. Tenka pastebėti, kad Lietuvos visuomenei šis dvasininkas mažai žinomas, nors niekada nebuvo nuo jos nutolęs.

Stasys Žilys gimė 1924 metų rugsėjo 24 dieną Žemaitijoje, Dargalių kaime, netoli Šilalės. 1943 m. jis įstojo į Telšių kunigų seminariją, karo pabaigoje pasitraukė į Vokietiją ir mokslus tęsė Eichštete. 1946–1949 m. studijavo Grigaliaus universitete Romoje. 1948 m. gruodžio 18 d. Romoje S. Žilys buvo pašventintas kunigu. 1951–1957 m. jis dirbo Kanados Amos vyskupijoje kurijos sekretoriumi, vicekancleriu. Grįžęs į Romą, 1959 m. Grigaliaus universitete kunigas apgynė teologijos daktaro disertaciją, tais pačiais metais buvo paskirtas Popiežiškosios Šv. Kazimiero lietuvių kolegijos Romoje studijų prefek-

tu. Nuo 1962 iki 1992 metų S. Žilys dirbo Šventojo Sosto Rytų Bažnyčių kongregacijos archyvistu.

1993 m. prelatas S. Žilys daug prisidėjo prie popiežiaus Jono Pauliaus II vizito į Lietuvą rengimo. Prelatas popiežių Joną Paulių II mokė lietuvių kalbos, vertė jo kalbas bei homilijas į lietuvių kalbą.

Iš prigimties būdamas labai uždaro būdo, kuklus ir be galo malonus žmogus, jis savo kūrybos nelinkęs demonstruoti viešai. Kūryba jam niekada nesikirto su pašaukimu, priešingai – vienas kitą papildė. Bet kunigo pašaukimas jam visuomet buvo svarbiau už bet kurią kitą veiklą.

Parodos autorius yra be galo dosnios širdies, mielai dovanoja savo paveikslus, todėl šimtai jo darbų pasklido po visą pasaulį, išsi-sklandė pas privačius asmenis, liko galerijose, bažnyčiose. Kaip pats autorius sako, jis niekada neskaičia-vo nutapytų paveikslų, ne-

darė jokių sąrašų, todėl ir nežinantis, kiek jų yra nutapęs. Parodoje eksponuojamus paveikslus autorius padovanojo Telšių Vyskupo Vincento Borisevičiaus kunigų seminarijai. Džiaugiamės ir dėkojame Telšių vyskupui Jo Ekscelencijai Jonui Borutai už suteiktą galimybę šiuos darbus eksponuoti mūsų seminarijoje. Mūsų seminarijoje dėl vietos stygiaus negalėjome išeksponuoti visos padovanotos kolekcijos. Pasitarę su Bažnytinio paveldo muziejaus direktore Dr. Sigita Maslauskaite, nusprendėme kita dovanotos kolekcijos dalį tuo pačiu metu eksponuoti Bažnytinio paveldo muziejuje (Šv. Mykolo g. 9, Vilnius), tokiu būdu parodant Vilniaus meno mylėtojams ir mums visiems pilną kolekciją.

Gerumas baltas apkabina širdį,
 Ir glaudžiasi vidurdienį šventam.
 Kur mano mintys, kur siekimai?
 Ar glaudžiamės, ar lūžtame, o gal?
 Gerumas baltas apkabina širdį –
 Ar randa ją skubėjime trapiam?

Taikos Kunigaikštis

Leisk, kad mano širdis išnešiotų gerumo riekę.
 Ir sustingusių pėdų taku tepargrįžta jautis ir asilas.
 Taip norėčiau atverti duris tos mažytės kūtelės –
 Susitikt, ką lig skausmo pažįstu – mėnesieną baltą ir šaltas Kalėdas.
 Ir tegul tas išnešiojimas nesibaigia: šiandien čia jau šypsos Taikos Kunigaikštis

Atmerki akis

Lyg pro dienovidį matai
 Prasidedančią šviesą –
 Tarp šieno kupetų ir
 Perpučiamo stogo.
 Žemė šalta.
 Sustingęs gruodis.
 Ir pėdsakai kaip iš gerumo aruodo.
 Jei kartais pasirodys kalbėjimas kitoks –
 Žinok, Kalėdos gyvos!

KALBOS KULTŪROS PRIEANGIUOS

Lekt. Joana Pribušauskaitė

Kaip rasti žodžių naujims daiktams ar reiškiniams pavadinti?

Apie kalbos referentinę funkciją rašoma jau *Pra-džios knygoje*. Pamenate: „VIEŠPATS Dievas padarė iš žemės visus laukinius gyvulius bei visus padangių paukščius ir atvedė juos paš žmogų parodyti, kaip jis juos pavadins. Koku vardu žmogus pavadins kiekvieną gyvą būtybę, toks turės būti jos vardas. Žmogus davė vardus visiems galvijams, visiems padangių paukščiams ir visiems laukiniams žvėrimis“ (Pr 1, 19–20).

Keičiantis technologijoms ir buičiai randasi naujų daiktų ir dalykų, kuriuos – reikia pavadinti. Arba (pobabelinėje epochoje) – pervadinti savo kalbą. Taigi kaip įvardijamos naujos realijos? Kartais kartu su naujais reiškiniais ateina ir įsigali nauji žodžiai, pvz.: **kapučinas** (kava), **grafitis**; kartais laiku randama vykusių lietuviškų atitikmenų, pvz.: **smartphone** – **išmanusis telefonas**; kartais nauji pavadinimai kuriami pasitelkiant žodžių darybos priemones, pvz., lenta su ratukais, skirta stačiam važinėti ir įvairiems akrobatiniams pratimams daryti, angliškai vadinama **skate board**, lietuviškai buvo pavadinta **riedlente**.

O kaip vadinti daugeliui kasdienio vartojimo daiktelių – mažučiuoką atminties diskelį (angl. **flash memory**, **USB memory**)? Kaip matome, angliškai yra du terminai – vienas vartojamas kasdienėje kalboje, kitas – kompiuterijos srityje. Lietuvių specialistai siūlo taip pat du: kasdienėje kalboje vartoti žodį **atmintukas**, o kaip kompiuterijos terminą – **USB atmintinė** (plačiau apie šiuos ir kitus kompiuterijos terminus žr., V. Dagienė, G. Grigas, T. Jevsikova. *Enciklopedinis kompiuterijos žodynas*, V., 2008 arba internete: <http://www.likit.lt/term/enciklo.html>).

Naujus pavadinimus visuomenei siūlo ne kalbininkai, o konkrečių sričių specialistai. Kalbininkai tik žiūri, kad nauji terminai atitiktų kalbos sistemą. Pvz., žinome, kad žodžiais su priesagomis *-ėjas, -tojas* įvardijame asmenis: **kurti (kuria, kūrė) – kūrėjas, kalbėti (kalba, kalbėjo) – kalbėtojas** ir t. t. Tad suprantama, kad *pakrovėjas* būtų **asmuo, kuris ką pakrauna**. Štai kodėl prietaisas telefono akumuliatoriui įkrauti vadintinas **krovikliu** ar **įkrovikliu**, nes įrankiams, priemonėms pavadinti lietuvių kalboje vartojamos priesagos **-iklis, -uvas**.

Jūs taip pat galite siūlyti naujus žodžius – atsiliepkite į Valstybinės lietuvių kalbos komisijos interneto svetainėje (www.vlkk.lt) skelbimus. O gal norite pasitikrinti, ko dar nemokate? Tai kodėl neparašius nacionalinio diktanto ar nedalyvavus konkurse „Švari kalba – švari galva“?

Kas yra avynas?

Ar žinote, kad esame praradę daug giminystę nusakančių žodžių? Na, gal ne visai praradę – jie užfiksuoti žodynuose, tautosakos darbuose, kartais pasitaiko grožinėje literatūroje. Bet jau ne visada mokame glaustai nusakyti giminystę – ir ne visus pasakymus suprastume. Ar žinote, kas yra **moša** (1), **dieveris** (1), **anyta** (1), **šešuras** (3^b), **avynas** (1), **laigonas** (1)? Kuris iš šių žodžių reiškia motinos brolių, vyro brolių, vyro motiną, vyro seserį, žmonos brolių, vyro tėvą?

Tėvo ir motinos brolius dabar vadiname **dėdėmis** (2), o anksčiau jie buvo skiriami – motinos brolis buvo vadinamas **avynu**. Dėdės žmona – **dėdienė** (1). **Tetos** (4) yra tėvo ir motinos seserys, o jų vyrai – **tetėnai** (1).

Labai įvairiai ir tiksliai būdavo nusakomi vedybų giminės. Moteris vyro tėvą vadindavo **šešuru**, vyro motiną – **anyta**, seserį – **moša**, vyro brolių – **dieveriu**. Vyrai žmonos tėvai yra **uošvis** (1) ir **uošvė** (1), žmonos brolių vadindavo **laigonu**, seserį – **svaine** (1). O apskritai giminystę per vedybas įvardijama **svainyste**, tad tinka tokį giminaitį vadinti **svainiu**.

Vargu ar atgaivinsime visus šiuos žodžius, bet vieną dalyką reikėtų atsiminti: nevartokite nelietuviško **švogerio**, o tuo labiau – **švogierkos**, keiskite juos lietuviškais **svainiu, svaine**.

Seminarijos kronika

Klierikas Žilvinas T., I k.

2011 10 24 Neopresbiterių vakaras seminarijoje. Neseniai išventinti kunigai – M. Bernotavičius, L. Visockas, M. Sotničenka, J. Naujokaitis, P. Gucevičius, A. Bylinskyj kartu su seminarijos vadovybe aukojo Šv. Mišias ir dalinosi savo tarnystės įspūdžiais bei bendra vakaro agape su seminarijos bendruomene.

2011 10 25 Dvasinės konferencijos metu seminaristai dalinosi savo vasaros kelionių ir tarnystės užsienyje įspūdžiais.

2011 10 26 Knygos „ Gyvenu nebe aš, o gyvena manyje Kristus“ pristatymas. Tai III-asis seminarijos leidžiamos knygų serijos „Bibliotheca Sancti Josephi“ tomas, skirtas apaštalo Pauliaus teologijos studijoms.

2011 11 07 Prelato S. Žilio personalinės dailės parodos atidarymas. Seminarijoje eksponuojami 24 prelato kūriniai.

2011 11 08 Seminarijoje lankėsi kardinolas A. J. Bačkis, kuris po Šv. Mišių vakarieniavo ir bendravo su V-VI kursų seminaristais.

2011 11 12 Mokslinė konferencija „Palaiminti gailestingieji, nes jie susilauks gailestingumo“, skirta Dievo Gailestingumo metams paminėti.

2011 11 15-20 Tradiciniai kasmetiniai Aušros Vartų Dievo Gailestingumo Motinos atlidai.

2011 11 24 Seminarijoje svečiavosi Lietuvos muzikos ir teatro akademijos IV-to kurso studentai su meno vadove; jie suvaidino spektaklį „Broliai Karamazovai“ F. Dostojevskio romano motyvais, o vakarienės metu bendravo su seminarijos bendruomene.

2011 11 25-26 Šv. Mergelės Marijos Taikos Karalienės (N.Vilnios) parapijos rekolekčių namuose vyko susikaupimo diena, kurią vedė seminarijos dvasios tėvas kun. S. Kazėnas.

2011 11 27 Prasidėjus Pal. J. Matulaičio metams, seminarijoje advento sekmadieniais per iškilmingą Vakarinę maldą kunigai marijonai – Vytautas Brilius MIC, Pawel Chudzik MIC, Andrius Šidlauskas MIC – dalinosi mintimis apie palaimintojo gyvenimą, maldą ir darbus.

2011 11 29 Seminarijoje svečiavosi apaštališkasis nuncijus ark. L. Bonazzi, kuris su seminaristais dalijosi išvalgomis apie kunigo tarnystę bei pašaukimą.

2011 12 05 Didelis būrys seminaristų dalyvavo neatlygintinos kraujo donorystės akcijoje, tuo išreikšdami solidarumą su sergančiais žmonėmis.

2011 12 06 Dvasinės konferencijos metu seminarijos dvasios tėvas dalijosi mintimis apie pasiaukojimą, belaukiant Šv. Kalėdų, I kurso alumnas V. Rešetnikovas parodė savos kūrybos filmą „Betliejaus žvaigždė“.

2011 12 08 Oficialus Pal. J. Matulaičio metų atidarymas Vilniaus Arkikatedroje bazilikoje. Iškilmingas Šv. Mišias kartu su visais Lietuvos vyskupais celebravo apaštališkasis nuncijus ark. L. Bonazzi.

2011 12 08 Seminarijoje įvyko III-čio kurso klieriko P. Slaminio įvilktuvės ir skyrimai diakonato ir kunigystės kandidatais.

*Toje apylinkėje nakvojo laukuose piemenys ir pakaitomis budėdami, sergėjo savo bandą.
Jiems pasirodė Viešpaties angelas ir juos nutvieskė Viešpaties šlovės šviesa.*

Jie labai išsigando, bet angelas jiems tarė:

„Nebijokite! Štai aš skelbiu jums didį džiaugsmą, kuris bus visai tautai.

Šiandien Dovydo mieste jums gimė Išganytojas. Jis yra Viešpats Mesijas.

Ir štai jums ženklas: „rasite kūdikį, suvystytą vystyklais ir paguldytą ēdžiose“.

Ūmai prie angelo atsirado gausi dangaus kareivija. Ji garbino Dievą, giedodama:

„Garbė Dievui aukštybėse, o žemėje ramybė jo mylimiems žmonėms!

(Lk 2,8-15)